

1

Jsem zpocená až za ušima a rozbolavělé ruce mám celé poškrábané. Klády jsou tak těžké, že se z toho snad ztrhnu. Mám sto chutí všeho nechat a jít domů. Vztekle kopnu do země, až mi od boty odlétne suché jehličí.

„To není sranda,“ prohlásím. „Nemůžeš mi nic nařizovat.“

„Přestaň fňukat, Kláro,“ čertí se Lisa. „Kdybys radši trochu pohnula, ať to konečně doděláme.“

Povzdechnu si. Když si Lisa něco vezme do hlavy, není s ní rozumná řeč. Dneska ráno našla v novinách tohle oznámení:

Přihlaste se do soutěže!

Terénní závod poníků

Sobota 16. října

*Čekají na vás hodnotné ceny.
S dotazy se obraťte na Högberský jezdecký klub.*

Lisa na nic nečekala a doslova pádila k telefonu.

„Dobrý den, tady Lisa Siljeskogová. Chci se zeptat na ten terénní závod poníků. Aha, tak to zní super... můžu se hned přihlásit?“

Ohlédla se po mně a s potutelným úsměvem dodala:

„Vlastně bych chtěla přihlásit ještě někoho...“

Samozřejmě, že jsem jí okamžitě měla vytrhnout sluchátko, jenže jsem se překvapením nezmohla ani na slovo. Zírala jsem na ni s otevřenou pusou a než jsem stačila zavrtět hlavou, přihlásila Lisa mě se Starem do parkuru ve volném terénu.

„Bude to paráda,“ pochvalovala si.

„Přeskočilo ti?“ zaječela jsem. „Jak tě mohlo napadnout mě přihlásit, aniž by ses mě nejdřív zeptala?“

„Ale prosím tě, vždyť bys nechtěla. Jako vždycky,“ prohlásila Lisa nevzrušeně. „Netvař se tak a pojď mi pomoci. Musíme si v lese postavit dráhu, abychom měly kde trénovat na závod.“

„Ale já nechci,“ namítla jsem.

O půl hodinky později už jsme v lese stavěly překážky. Lisa totiž vládne zvláštní schopností pokaždé si prosadit svou.

Po očku se po ní ohlédnou. Dlouhé černé vlasy má nedbale spletené do copu, který jí spadá přes rameno. Ve tváři je celá rudá námahou. Lopotí se s těžkou kládou, supí a funí, ale ne-

vzdává se. Tvrdohlavá jako vždycky. Povzdychnu si a jdu jí pomoci. Společnými silami se nám podaří dovalit kládu na správné místo. Leží teď přímo přes cestu.

„Podívej, jak to vypadá pěkně,“ prohlásí Lisa potěšeně a odhrne si ofinu z čela. „Myslím, že je čas na svačinu.“

Na nic nečeká a vybalí šťávu, bochánky a mandlové sušenky. Vypadá to lákavě. Vidina vychlazené jahodové šťávy mi trochu zvedne náladu. Lisa dokáže jít člověku občas na nervy, ale není zlá. Možná mě rozčiluje jen proto, že nejsem zvyklá mít starší ségru.

Lisa vlastně není moje opravdová sestra, ale dost se tomu blíží.

Moje máma a její táta Lasse se do sebe zamilovali a před několika týdny se k sobě nastěhovali. V jednom domě jsme spolu bydleli už dřív, ale teď Lasse strhnul stěnu, která oddělovala oba byty a je z nás čtyřčlenná rodina. Občas dokonce pětičlenná, když u nás přespává Lisin brácha Torbjörn.

Lisa dlouhými doušky upíjí šťávu a potom si spokojeně povzdechne.

„Tak už se nezlob, Kláro. Když se nebudeš chtít zúčastnit, odhlásit se můžeš vždycky. Nikdo tě k ničemu nenutí. Nechtěla jsem tě naštvat, jenže ty občas potřebuješ trochu postrčit. Sama by ses přece nepřihlásila, nebo jo?“

V tom má ovšem Lisa pravdu. Na rozdíl od ní jsem od přírody opatrná a nevyhledávám jednu výzvu za druhou. Mož-

ná mám nakonec štěstí, že mi Lisa nedá pokoj. Nebýt jí, nejela bych minulé léto dostih a nepřihlásila bych se ani do soutěže ve skoku, která se konala před měsícem. Vlastně bych už měla být na její bláznivé nápady zvyklá a možná bych jí měla dokonce poděkovat, ale to mě ani nenapadne. Jsem našťvaná.

„Nemám ráda, když se o mně snažíš rozhodovat,“ zabručím.

„Promiň, tak jsem to nemyslela. Prostě mi to vyletělo z pusy. Ten závod mi připadal tak strašně fajn, že jsem neuvažovala,“ Lisa na mě udělá oči a vypadá jako nevinnost sama.

Musím se smát. Je děsná. Obě víme, že lže, jako když tiskne. Dobře si pamatuju, jak potouchle se u toho telefonu tvářila. Největší vztek už mě ale přešel. Lisa si ke mně poposedne.

„S tebou to bude mnohem větší zábava,“ snaží se mě obměkčit. „Můžeme na závod trénovat spolu. Když se nad tím zamyslíš, tak skákat překážky v terénu není o nic těžší, než v jízdárně. Spíš naopak. Jsem si jistá, že jestli se rozhodneš jet, budeš moct Starovi po závodě připnout na box vítěznou stuhu.“

„Ale nepovídej. Jestli tady někdo sbírá stužky, tak spíš ty,“ prohlásím.

Pro Lisu jsou závody důležité. Líbí se jí to napětí. Její poník Olle je klidás, jako staří ardenští koně, ale skákat umí. Při skokanských závodech v jízdárně skončili jednou druzí a jednou třetí. Lisa tvrdila, že je spokojená, ale podle mého ji pořád zlobí, že nevyhráli. Taky se hned začala těšit na další soutěž.

Já jsem se Starem skončila pátá v závodě pro nováčky a ješ-

tě jsem se z toho překvapení nevzpamatovala. Ani ve snu jsem totiž nečekala, že dopadneme tak dobře. Mým hlavním cílem bylo závod vůbec přežít. Za druhé jsem doufala, že se nám podaří jízdu dokončit, aniž by nás vyloučili.

„Stavět trať pro závod v terénu je náročnější, než jsem čekala. Už se s tím moříme dvě hodiny a přitom zatím máme jen tři malý překážky,“ prohlásí Lisa zamyšleně. „Už to mám! Nemohla bys brknout Jontemu a zeptat se, jestli by nám nepřišel pomoci? Vsadím se, že se do toho závodu taky bude chtít přihlásit.“

S Jontem jsme se seznámili loni v létě na jezdeckém táboře. Nejdřív mě moc nezajímal. Připadal mi jako všichni ostatní kluci – byl to hubeňour, samá ruka samá noha, a navíc se trochu styděl. Měl poníka jménem Punta, což byl jeden z nejošklivějších a nejumanutějších koní, které jsem kdy viděla.

Už po pár dnech jsme se ale skamarádili a zjistila jsem, že to s Jonteho stydlivostí zdaleka není tak zlé. Je to první kluk, kterému jsem kdy dala pusu a první, od kterého jsem pusu dostala. Myslela jsem si, že už se po táboře nevidíme, ale dopadlo to jinak. Když jsem po prázdninách nastoupila do sedmičky, sešli jsme se ve stejné třídě.

„Jsi do Jonteho zamilovaná?“ uhodí na mě Lisa zničehonic.

„Ne,“ odseknu.

Nejsem si jistá, jestli je to pravda, ale na tom nijak zvlášť nezáleží. Jsme s Jontem kamarádi. Jsem s ním ráda a při pohledu na něj mě vždycky zašimrá v břiše. A to mi stačí.

Když pomyslím, že by nám Jonte mohl se stavbou trati v lese pomoci, hned je mi do skoku. Pospíchám domů, abych mu zavolala. Jonte slíbí, že dorazí co nejdřív.

Aby nám čekání na posilu líp utíkalo, dojdeme s Lisou na pastvinu pro koně. Lisa zavolá Olleho a ten se okamžitě přilouká k brance. Je to velký hnědák s širokou bílou lysinou. Mezi ušima mu trčí krátká černá čupřinka, díky níž se zdá, jako by se neustále něčemu divil. Lise samozřejmě připadá jako ten nejkrásnější kůň pod sluncem, ale podle mě vypadá vcelku obyčejně. Hnědý koník bez zvláštního kouzla.

Zato se Starem je to jiná.

Ostatní možná vidí jen malého šedého ponyho s dlouhou zacuchanou hřívou a řídkým ocasem, ale já ho vnímám úplně jinak. Aby se mi zjevil, stačí zavřít víčka a hned stojí přede mnou. Ten pohled mi vhaní slzy do očí. Šedý čumáček, ojíňený a hebounký jako samet a šibalská jiskřička v tmavých očích pod dlouhou čupřinou. Se Starem jsem vždycky v bezpečí a díky němu vím, že nikdy nejsem sama. Nemám ho ještě ani rok, ale stejně mi připadá, jako bychom k sobě patřili odjakživa.

Když mě Star uslyší přicházet, zvedne hlavu, ale jinak se ani nehne. Stojí na místě jako socha z šedého kamene a prohlíží si mě. Přála bych si, aby se ke mně samou radostí divoce rozběhl, ale to on ne. Raději vždycky čeká, až si pro něj dojdu. Potom mě žďuchne čumákem, aby ze mě vymámil nějakou dobrotu. Dobře ví, že nosím po kapsách oves a mrkvové penízky.

Když jsem Stara dostala, vypadal žalostně. Byl vyhublý a měl špatnou srst. Podle veterináře to bylo kvůli cizopasníkům. Ale když Star dostal odčervovací prostředek, brzy začal vypadat mnohem líp. Teď už má břicho tak akorát a srst se mu leskne. Nemusím se za něj stydět.

Jonte si dává načas. S Lisou stihneme vykydat, zamést ve stáji i vyhřebelcovat koně. Potom už nevíme, jak se zabavit.

„Skočím pro další šťávu a bochánky,“ navrhne Lisa. „Jonte bude mít určitě hlad.“

Sotva zmizí, ozve se venku klapot kopyt. Vyběhnu ze stáje a uvidím je. Jonte sedí v sedle a směje se, zatímco jeho nový poník Daisy poskakuje sem a tam. Daisy je světlá ryzka se smetanovou hřívou a ohonem. Je pravým opakem umanutého Puntičilá, krásná a jako z divokých vajec.

„Přivedl jsem ještě jednu schopnou posilu,“ prohlásí Jonte.

Teprve v tu chvíli si všimnu, že nepřišel sám. Opodál postává závodní kůň jménem Lord a na jeho hřbetě trůní Jonteho starší bratr Peter.

„Ahoj,“ pozdravím ho. Peter mi jen odměřeně pokývne.

Nestojím mu za to, aby vystříhl jeden ze svých pověstných úsměvů. Peter byl v létě na jezdeckém táboře taky. Překřtili jsme si ho na Tarzana, protože se rád procházel jen v plavkách a nechal se okukovat. Vypadá dobře, to je fakt. Je vysoký, má široká ramena, husté světlé vlasy a dokonale bílé zuby. Bohužel si toho je vědom a chová se trochu moc drze a sebejistě. Což není

nic divného, protože kdekoli se objeví, stojí na něj holky frontu a dělají oči, aby si jich všiml. Na koni jezdit taky umí. Týden co týden píšou v novinách, že s Lordem vyhráli nějakou skokanskou soutěž. Proto mě trochu zaráží, že se Peter uvolil strávit sobotu stavěním nízkých překážek v lese a ještě k tomu s námi.

„To je fajn, že jste tady,“ řeknu. „Můžete nechat koně v ohradě a půjdeme stavět.“

Peter odmítavě zavrtí hlavou.

„Lord musí dovnitř. Je v závodní formě.“

„Tráva v ohradě je úplně vypasená, takže pochybuju, že by se za hodinu venku stihnul zakulatit,“ opáčím s úsměvem.

S Peterem to nehne. Obdaří mě výmluvným pohledem. V jeho očích jsem totiž trapná malá holka, která vůbec ničemu nerozumí.

„Když ho nechám volně pobíhat venku, mohl by si natáhnout sval a to nehodlám riskovat.“

Chudák Lord. V létě na táboře to bylo úplně stejné. Všichni ostatní koně si užívali svobody a Lord zatím stál zavřený o samotě ve stáji.

Upřímně řečeno vůbec nemám chuť znovu vyhánět Staraven, aby uvolnil Lordovi místo ve stáji. Vždyť jsem ho zrovna vyhřebelcovala. Ale Peter nám přišel pomoci, a tak mi nic jiného nezbývá.

„No dobře,“ souhlasím neochotně. „Zaveď Lorda do Starova boxu a Star s Daisy budou venku v ohradě.“